

Nasreddin Hoca Fıkrası 1: Parayı Veren D d ğ   alar

Çocuklar, pazara gelen Nasreddin Hoca'nın etrafını sarmış. “Hoca, bana düdük al!” demiş biri. “Bana da, bana da!” demiş bir diğeri.

Diğerkleri de sırayla:

– Ben de düdük isterim!

– Bir tane de bana!, demiřler.

İçlerinden sadece biri Nasreddin Hoca’ya düdük parası vermiş. Hoca, parayı alıp pazara gitmiş.

Hoca, akşam pazardan dönünce çocuklar etrafını sarmış. Her biri düdüğünü istemiş. Cebinden bir düdük çıkaran hoca, parayı veren  ocuğ a vermiş.

Diğerk  ocuklar hep bir ağızdan bağırmış:

– Hani bizim d d ğ m z?

Nasrettin Hoca gülerek,

– Parayı veren düdüğü çalar, demiş.

Nasreddin Hoca Fıkrası 2: Ya Tutarsa!

Nasreddin Hoca bir gün g l n kıyısına gider. Elinde koca bir kaşık yoğurdu da yanına almış.

Nasreddin Hoca, kaşığındaki yoğurdu g le sokmuş ve yoğurdu g le boşaltmış.

O sırada köylülerden biri onu görmüş ve şaşkınlıkla:

– Hoca ne yapıyorsun, diye sormuş.

Hoca gülümseyerek:

– G l  mayalıyorum, ne yapayım, demiş.

Adam, Hoca’ya bakmış ve kahkaha atarak:

– Ne diyorsun be Hoca,  ıldırılmış olmalısın. Koskoca g l hiç maya tutar mı?, demiş.

Hoca gülümsemesini hiç bozmadan:

– Peki ama ya tutarsa, demiş.

Nasreddin Hoca Fıkrası 3: Gönlüm Buna Razi Olmadı

Eşeğı ile kasabaya alışverişe giden Nasreddin Hoca; kitap, elma, limon gibi birçok ağır şey almış. Aldıklarını

kocaman bir çuvala yerleştirmiş. Çuvalı da sırtına alıp eőeđine binmiş.

Yolda giderken Hoca'yı gören köylüler:

– Ey Hoca, çuvalı niye kendi sırtına aldın?, diye sormuşlar.

Hoca:

– Ne yapayım? Zavallı hayvan zaten beni taşıyor, çuvalı da ona taşıtmaya gönlüm razı olmadı, demiş.

